

Τὰ τρόπαια τοῦ γέρο-Ἀποστόλη,
ποῦ ἔλαις τὸν γνωρίζετε καὶ ὄλοι.

**Τοῦ Δεληγιάννη πάλι,
ἑποδοχὴ μεγάλη.**

Δοιπὸν καλῶς μὲ βλέπετε καὶ πάλιν, συμπολιταί,
ἀλλὰ κί' ἐγὼ μετὰ χαρᾶς σᾶς ξαναβλέπω πάλιν...
Μάθετε πῶς συγκίνησιν πολλὴν μοῦ προξενεῖτε,
ἀλλὰ κί' ἐγὼ συγκίνησιν αἰσθάνομαι μεγάλην.
Ἐν τούτοις τὸν περίκλον μου ἂν μάθετε ἀκόμα,
θὰ ὄητε πῶς πανίσχυρον κατήντησε τὸ κόμμα.

Μόλις μικρὸν τοῦ Πειραιῶς ἐξῆλθε τὸ βαπόρι,
κί' ἐφαίνετο ἀπὸ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἡ θέα,
τὸ βλέμμα μου περίκλον τὰ περίξ ἐθεώρει,
καὶ μ' ἐτυράννει πάντοτε ἡ θλιβερὰ ἰδέα,
πῶς ἀπ' τὰ χέρια μουφυγε ἡ πρωθυπουργικότης,
κί' ἔμεινα μόνον, κύριοι, ἀπλοῦς ταξιδιώτης.

Ἐν τούτοις τὸ ἀτμόπλοιον ἐστάθη ἵστας Καλάμας,
καὶ εἶδον τότε τρόπαια, σημαίας καὶ ἀψίδας...
μόνον ἐκεῖ ἀνέγνωσα τὰ κατορθώματά μας,
καὶ ἀναζώσας ἐβλεπον τὰς τόσας μας ἐλπίδας.
Ἀλλὰ ἐνῶ τὰς ἐβλεπον, ἡ πόλις ἐκλονίσθη,
κί' ἐκ τοῦ σεισμοῦ τὸ ἡμισυ σχεδὸν κατεκρημνίσθη!

Ἐντεῦθεν, κύριοι, εὐθὺς τὸ βάζω ἵστην τρεχάλα,
καὶ ἐξελαύνω εἴκοσι τριάντα παρασάγγας...
ἤμην εἰς ἓνα ἄλογο ἀτίθασσον καββάλα,
καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθάσα εἰς μερικὰς παρασάγγας.
Ἐνταῦθα μὰς ἐκέρασαν κρασί με μία τσίτσα,
κί' ἐφθάσαμεν μετὰ μικρὸν φαιδροὶ εἰς τὴν Στεμνίτσα.

Ἐδῶ μὰς ὑπεδέχθησαν μετὰ φωνῶν καὶ κρότων,
ἐνῶ ἡμεῖς κατὰκοποι κατήλθομεν τῶν ἵππων'
κί' ἐνῶ συνωμιλούσαμεν περὶ τῶν ἐνεστώτων,
αἴφνης ἠσθάνθημεν σφοδρὸν ἐξ ὑπογείου κτύπον,
καὶ σύμπασα ἡ προσφιλὴς Στεμνίτσα ἐκλονίσθη,
κί' ἐκ τοῦ σεισμοῦ τὸ ἡμισυ αὐτῆς κατεδαφίσθη.

Ἐντεῦθεν ἐξελαύνομεν σταθμοὺς δεκαεννέα,
κί' ἐφθάσαμεν ἵστην Τρίπολιν καταπεπονημένοι,
τὰ πλήθη μὰς ἐδέχθησαν μ' αἰσθήματα γενναῖα,
ἀλλὰ κί' ἐδῶ συνέπεσε μέγας σεισμός νὰ γένη.
Καὶ τότε ἐξελαύνομεν εὐθὺς διὰ τοὺς Μύλους,
ὅπου καὶ συναντήσαμεν πολλοὺς ἐξ Ἀργους φίλους.

Ἐντεῦθεν τὸ μαζέψαμεν διὰ τὸ Ἀργος πάντες,
ὅπου μὰς ἐπερίμεναν μετὰ χαρᾶς οἱ φίλοι'
πλὴν μόλις, κύριοι, κί' ἐδῶ τῶν ἵππων καταβάντες,
κί' ἐνῶ ἐκ τῶν Ἀργείων τις ἐξω φρενῶν ὠμίλει,
σεισμός ἠκούσθη φοβερός, ὃ ὄητωρ ἐκλονίσθη,
κί' εὐθὺς κατὰ τὸ ἡμισυ ἡ πόλις ἐκρημνίσθη.

Καὶ τέλος πάντων, κύριοι, εἰς τὰς Ἀθήνας φθάνω...
Ἐγὼ (γιατὶ καὶ δι' ἐμὲ ὀφείλω νὰ λαλήσω)
καὶ ἂν ποτὲ μοῦ πέρωται ἐνταῦθα ν' ἀποθάνω,
καὶ τὰ ὀστά μου, κύριοι, ἐδῶ θὰ παραιτήσω.
Καὶ ὅταν, κύριοι, ἐγὼ ἴμιλῶ γιὰ τὰ ὀστά μου,
σημαίνει πῶς δὲν βρισκομαι καθόλου ἵστα σωστά μου.